

Sygn. akt II CSK 198/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku J. R.
przy uczestnictwie C. P., M. P., S. P., M. K. i J. B.
o zmianę postanowienia w sprawie [...],
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika C. P. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Badając przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej wskazane we wniosku, formalnie wymienione jako oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), potrzeba wykładni przepisów (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) i występowanie zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie sposób nie zauważyć, że skarżąca wszystkie te przesłanki wywodzi z jednego faktu, zbyt krótkiej, jej zdaniem, narady poprzedzającej wydanie i ogłoszenie postanowienia w sprawie, co, jak twierdzi, uzasadnia wniosek o braku narady bądź też istnienie orzeczenia bez cech orzeczenia sądowego.

Kumulatywne potraktowanie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest niedopuszczalne. Każdą z nich skarżący powinien uzasadnić, przy istnieniu zagadnienia prawnego istnieje obowiązek jego sformułowania i przytoczenia wyczerpującej argumentacji prawnej. Jeżeli skarżący powołuje się na potrzebę wykładni przepisów, elementarnym jego obowiązkiem było wskazanie tychże przepisów, czego w skardze kasacyjnej zaniechał (por. m. in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK, nie publ.).

Nie wymaga szerszego dowodzenia, a to z uwagi na logiczną sprzeczność, że skarga kasacyjna w sprawie, w której istnieje potrzeba wykładni przepisów i występuje zagadnienie prawne w tej samej kwestii, nie może być jednocześnie, z powodu tej kwestii, oczywiście uzasadniona.

Nie stwierdzając w sprawie wystąpienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu dostrzegalnej od razu, dla każdego przeciętnego prawnika, bez wnikliwej analizy, wadliwości orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.), a także przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek uczestniczki postępowania C. P. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym podlegał oddaleniu. Wniosek ten, zgłoszony w odpowiedzi na skargę, został powiązany wyłącznie z wnioskiem o odrzucenie skargi. Takie rozstrzygnięcie w sprawie nie zapadło, a podzielić należy prezentowany w orzecznictwie pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z jednym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01).